

28. nedeľa cez rok B

Mk 10, 17 – 27

10. október 2021

Milé sestry a bratia v Kristovi

V dejinách boli rôzne cesty, ktoré sa snažili priblížiť život evanjeliu, Ježišovi Kristovi – napriek tomu, že žijeme v rôznych dobách, v rôznych životných okolnostiach. Na konci stredoveku vznikla knižka s názvom „O nasledovaní Krista“ ktorú si veriaci dlhé obdobia čítali. Dnes sa mnohí pýtajú, ako môžeme žiť evanjelium aktuálne, v našom modernom svete – tak, aby pomohlo nášmu životu, našej duchovnosti?

V evanjeliu sme počuli otázku mládenca, čo má robiť, aby dosiahol duchovnú dokonalosť, alebo rečou Biblie večný život. Ježiš mu spomenul najprv prikázania, ktoré vytyčujú cestu životom. Ak ale chce ísť ešte ďalej, ak mu táto cesta nestačí, Ježiš vyslovil prekvapivú požiadavku: hovorí o chudobe ako podmienke nasledovania jeho samotného. Táto podmienka prekvapila - a do istej miery aj vystrašila - i samotných apoštolov, ktorí ostatne toho opustili dosť.

Čo mal Ježiš na mysli, keď vyslovil takúto prísnu požiadavku? Ježiš aj na iných miestach zdôrazňoval chudobu, varoval pred ustrnutím v bohatstve – napríklad slovami: kde je Tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce. Všetci poznáme prvé z Ježišových blahoslavenstiev: Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo. Aj súčasný pápež často zdôrazňuje chudobu cirkvi, zároveň ale zdôrazňuje, že na chudobu sa nemáme pozeráť len ako ekonomický jav, pre nás je to skôr jav teologický, jav dotýkajúci sa našej duchovnosti.

Prečo nie je možné bez ducha chudoby nasledovať Krista? Pretože inak hrozí, že sa sami uzatvoríme pred radostným posolstvom evanjelia, uzatvoríme sa pred Bohom a pred druhými ľuďmi. Na úzkostlivú otázku učeníkov kto teda dosiahne večný život Ježiš odpovedá, že čisto ľudsky to nie je možné, pre tento nový druh pohľadu na život nás otvára Boh. Ozajstný duch chudoby je božím darom. Ak ho máme, otvárajú sa nám iné rozmery života. Tam, kde ho prijme, tam aj vieme niečo o láske, tam sme otvorení pre Boha a pre druhého človeka.

Sú ľudia, ktorých do chudoby dohnal život, alebo nejaké okolnosti. Sami si chudobu nevybrali a trpia ňou. Voči nim máme mať úctu, vedú nás k tomu, aby sme neplytvali materiálnymi dobrami a aby sme sa vedeli deliť s ostatnými s tým, čo máme. Evanjeliová chudoba je ale skôr duchovným darom. Je daná nie okolnosťami, skôr je to dobrovoľné rozhodnutie sa pre iné hodnoty. Evanjeliová chudoba nám umožňuje chápať život v súvislosti s inými ľuďmi, vedie nás k pokore, aby sme pred Bohom neboli pyšní, aby sme sa nevyvyšovali nad inými.

Inak hrozí, že nás veci tohto sveta pohltnú, že sa do nich uzavrieme pred druhými aj pred skutočným životom. Nejde teda o doslovné zrieknutie sa všetkého – aj keď rehoľníci chudobu reálne žijú – skôr ide o ducha chudoby. Opakom takéhoto postoja je situácia, v ktorej nevieme byť spokojní sami so sebou, byť spokojní tam kde sme, s tým čo máme. Asi to poznáme, že sme sa niekedy zhrýzali pre niečo, čo vlastne ani nemalo veľkú cenu. Vtedy sme nevedeli pochopiť život ako radostné

spoločenstvo, všetko sme vnímali skôr z tej horšej stránky. Takto sme nezískali ozajstné spoločenstvo s Bohom, ani keď sme inak zachovali celé Desatoro.

Na druhej strane dnes sa naopak veľa aj mladých ľudí rozhoduje dobrovoľne pre život s čo najmenším množstvom vecí. Pochopili, že človek toho naozaj nemusí vlastniť veľa, aby bol spokojný. Často platí práve naopak: zrieknutie sa zbytočných vecí robí náš život slobodnejším a radostnejším.

Minimalizmus ako postoj ducha je širší ako len materiálne zrieknutie sa vecí. Je v ňom skrytá túžba po otvorení sa pre skutočné hodnoty života. Nás veriacich k takémuto postoju vedie viera v Boha ako toho, ktorý prevyšuje všetko.

Snažme sa vybrať si Ježišovu cestu, otvoriť sa pre druhých i pre život samotný dobrovoľne: ako dar, ktorý prijímame od Boha. Učme sa za týmto darom stáť celým svojim životom, svojou bytosťou. Aby to nebola len falošná skromnosť, falošná pokora, ale srdce naozaj otvorené pre Boha a pre druhých ľudí.

Viliam Arbet